

HARLEQUIN®

HISTORICKÁ
ROMANCE

VIRGINIA
HEATHOVÁ

Švagrova sázka

VIRGINIA HEATHOVÁ

ŠVAGROVA SÁZKA

PŘEKLAD

MARTINA LIŠKOVÁ

Milá čtenářko,

závěr roku se blíží, ale i na ten příští mám pro Vás připravené romantické i napínavé příběhy, tak jak to činím už mnoho let. Vím, jak máte ráda minisérie, kde se setkáváte několikrát za sebou se známými postavami, a proto v nich budu pokračovat i dál. Minisérie Spolek rošťáků, jejíž první část jste si mohla přečíst v říjnu, tento měsíc pokračuje příběhem Ann Lethbridgeové s názvem Dáma v červeném a další dvě pokračování vyjdou začátkem příštího roku.

Jelikož jsou Vánoce, nezapomněl jsem na ně ani tentokrát, a přichystal jsem pro Vás Švagrovu sázku od Virginie Heathové, příběh, který má počátek i konec v čase vánočním.

Rád bych Vám popřál krásné a klidné Vánoce, kdy si užijete společnost svých nejbližších.

S láskou

Váš Harlequin

Virginia Heathová

ŠVAGROVA SÁZKA

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
His Mistletoe Wager

První vydání:
Harlequin Books, 2017

Překlad:
Martina Lišková

Odpovědný redaktor:
Růžena Skálová

© 2017 by Susan Merritt
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2019
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02-516 Warszawa, ul. Starościeńska 1B lokal 24-25

978-83-276-4625-5 (EPUB)
978-83-276-4626-2 (MOBI)
978-83-276-4627-9 (PDF)

PROLOG

*Kostel sv. Jiří, Hanoverské náměstí v Londýně,
červen 1815*

Všechny lavice v kostele byly obsazené. To se stávalo v tak ohromném kostele opravdu zřídka, ale nebylo to žádné velké překvapení, protože se jednalo o svatbu sezóny. Miláček společnosti, krásná a jediná dcera hraběte z Upminsteru, si brala pohledného člena Sněmovny lordů.

Dokonce i slunce vyšlo, radostně svítilo skrz velkolepá vitrážová okna, a podlaha tak hrála všemi barvami. Vzduchem se linula vůně Lizziiných oblíbených šeráků. Jejich větvičky naaranžované ve vysokých vázách zdobily uličku k oltáři, kterou měla za chvíli projít.

Její svatební šaty měly na sobě vyšíty jemný vzor ladící s šeráky a na hlavě měla roztomilý čepec s jejich drobnými hedvábnými replikami. Vše vypadalo přesně tak, jak si to vždycky představovala.

K její radosti byla celá svatba s markýzem z Rainhamu, jak si ji vysnila. Plánovala svou svatbu do nejmenších detailů již od deseti let, protože to měl být

nejdůležitější den v jejím životě. Začátek jejího perfektního *šťastně až na věky*, k němuž došlo šest měsíců poté, kdy se seznámila s mužem, jehož z celého srdce miluje.

Mnoho lidí včetně jejích rodičů překvapilo, že se ti dva berou. Charles měl pověst děvkaře a zlomil nejedno srdce, než objevil svou pravou lásku. Ale kdykoliv se o tom někdo zmínil – což se k Lizziině nelibosti stávalo až příliš často – obhajovala ho. Každý přece ví, že když si takový muž najde tu správnou ženu, stane se tím nejlepším manželem. A Lizzie pro něj byla rozhodně ta pravá.

Drahý Charles jí to opakoval každý den. Od jejich prvního společného tance byl tím nejvášnivějším a nejpozornějším nápadníkem. Ačkoliv měla Lizzie značné věno, otevřeně prohlašoval, že mu o věno nejde. Peníze pro něj nic neznamenaají, protože by si ji vzal, i kdyby neměla vůbec nic. Věno není důležité, když mu srdce bije jen pro ni. Je jim předurčeno žít spolu až do smrti. Zajímal se jen o ni, což neustále dokazoval komplimenty a toužebnými pohledy. Vše to bylo velmi romantické. Její vrstevnice jí námluvy záviděly. Nyní ji čekala i dokonalá svatba. Bude první červnovou nevěstou.

„Ujišťuji tě, že tohle si s ním později vyříkám!“ Otec se již poněkolkáté netrpělivě podíval na své kapesní hodinky. „To je výsada nevěsty, a ne ženicha, aby chodila pozdě. Nemůže nás nechat v sakristii schovávat se jako nějaké kriminálníky. Je to neslýchané, Lizzie. Nemám tušení, proč nás ten mizera takhle uráží.“

Povzbudivě se na otce usmála. Byl zvyklý řídit

ministerstvo zahraničí, a co se týkalo dochvilnosti, byl větší pedant, než bylo zapotřebí. Také dával jasně najevo své obavy ohledně jejího výběru manžela. V předešlých dvou měsících strávila spoustu času jeho ujišťováním, že jsou si s markýzem souzeni a že markýz není takový, za jakého ho všichni považují.

„Uklidněte se, tatínku. Nikdo z hostů si nevšiml, že jsme už přijeli. Nezáleží na tom. Charles má pravděpodobně dobrý důvod, proč se zpozdil. Však on přijede.“ Včera v noci, když se odplížil z okna jejího pokoje a sešplhal po vistárii, jí poslal vzdušný polibek a řekl jí, že počítá minuty do chvíle, než si vymění svatební sliby. Co znamená těch pár minut, když před sebou mají celý život?

Ruka jí instinktivně zamířila k břichu a potlačila úsměv, který měla na krajíčku. Otec by vyskočil z kůže, kdyby věděl, že to před všemi už týden tajila.

Později večer, až budou sami, Charlesovi oznámí, že čeká miminko. Bude to jeho svatební dárek, který spolu počali z lásky před dvěma měsíci, když mu odevzdala svou nevinnost. Zdálo se zbytečné prodlužovat ta muka a čekat až do svatby. „Jsme přece zasnoubení,“ řekl škádlivě, když za ní poprvé vyšplhal po vistárii a překvapil ji v její ložnici. „Je těch pár týdnů už takový rozdíl? Když k sobě chováme tak hluboké city, svatební obřad už je jen formalitou. V mém srdci už jsme svoji.“

Přesně tak to viděla i ona. Lizzie věděla, že bude její novinou nadšený. Bude to úžasný závěr jejího nejlepšího roku v životě.

První pochybnosti se dostavily o půl hodiny

později, když přišel její bratr Rafe, celý bledý. Vstoupil do místnosti postranními dveřmi, potichu je za sebou zavřel a jen tam před ní stál s pokrčenými rameny a hlavou svěšenou.

„Je pryč, Lizzie.“

Ta definitivnost v jeho hlase ji donutila obávat se nejhoršího. Její drahý snoubenec je mrtvý? To nemůže být pravda. To nesnese. „Jak to myslíš, že je pryč? Co se stalo?“ Ještě před pár hodinami byl naprosto v pořádku. Nejevil žádné známky nemoci nebo horečky. Srdce jí bušilo jako závod a po tvářích jí stékaly slzy. „Měl nějakou nehodu?“ Bože, ať se mu nestalo nic strašného.

Bratr zavrtěl hlavou, a až tehdy si všimla, jak jeho oči doslova blýskají vztekem. Ale kromě toho v nich byla lítost. Litoval ji.

„Ne, drahoušku, obávám se, že nic tak ušlechtilého. Nevím, jak bych ti to řekl, takže budu upřímný. Ten mizera se žení s někým jiným.“

Lizzie se podlomila kolena. Otec ji přidržel, když zavrávala, a posadil ji na židli. „Pleteš se.“ Místnost se s ní začala točit, udělalo se jí nevolno. „Charles by mi to neudělal. Miluje mě.“

„Nechal tu dopis...“ Dopis, který bratr očividně četl, protože měl porušenou pečeti. Nebyl nikomu adresovaný a Charles ho zanechal na krbové římse ve svém staromládeneckém bytě, který měl pronajátý v Albany. Neformálně v něm psal, že je zaslíben Gretně Greenové, dceři vévody z Aylesbury. Rok předtím její otec sňatek nepovolil, proto se museli uchýlit k drastickému kroku. Samozřejmě se oba snažili bránit vzájemné přitažlivosti, která je oba

pohlcovala, avšak „*chová hluboké city*“ k nejmladší, neuvěřitelně majetné, ale prosté a podivínské dceři vévody a již dlouhou dobu cítí ve svém srdci, „*jako by již byli svoji*“. Jejich sliby jsou už jen formalitou, protože „*jeho srdce patří jen jí*“.

Ta slova byla pro Lizzie nejdrtivější.

Ta známá slova ji hluboce zasáhla a rozptýlila její počáteční pochyby a šok účinněji než cokoli jiného. Opravdu strašný způsob, jak zjistit, že slova, která pro ni tolik znamenala, byla pro něj naprosto bezvýznamná.

„Pokud si pospíšíme, Rafe, můžeme ten skandál zmírnit.“

Kolem ní proudila slova otce, který byl pragmatický jako vždy. Poslali zprávu vévodovi z Aylesbury. Horečnaté plány se daly do pohybu. Využili otcových vládních styků a jeho vysokého postavení, aby všechno napravili. Shlukli se kolem ní, aby ochránili její neposkvřněnou pověst. Ale jak mohlo být všechno zas v pořádku? Nechal ji stát před oltářem.

Pustil ji k vodě!

Ačkoliv si svou budoucnost plánovala velice pečlivě a do detailu tak dlouho, nepředvíдалa, že by se mohlo stát něco tak strašného. Lizzie byla jen bláhová holka, která se zamilovala do okouzlujícího markýze, který se jí věnoval jen do chvíle, než přišla na scénu bohatší vyhlídka.

Těhotná a pošetilá na něj trpělivě čekala v kostele. Věřila jeho promyšlenému svádění a neskrývaným lichotkám. Byla natolik zaslepená láskou, že nedala na dobře míněné rady všech známých, dokonce ani své vlastní rodiny. Byla jen důvěřivý blázen. Ten

proradný mizera, který ji připravil o věneček, jí neprojevila ani tu slušnost, aby jí dopis adresoval nebo se o ní v tom dopise alespoň zmínil. Napsal ho svýma licoměrnýma rukama, kterýma jí ještě před pár hodinami přejížděl po celém těle. Charles musel vědět, že ji opustí, už když lezl oknem do jejího pokoje, a přesto ji zneužil. Byl to opravdový nemrava a nestydatý zhýralec. Jejich pohádkové námluvy a všechna jeho upřímná vyznání lásky, která jí šeptal v posteli, nic neznamenala. Všechno to byla jen snůška lží a ona jim všem do jedné uvěřila.

Ruka jí opět automaticky sjela na břicho. Najednou na ni mdlá vůně šeráků byla příliš. Nebo na ni spíš doléhaly následky její zoufalé situace. Nebo to byla trpká pachutí ponížení a naprosté zrady. Totálně ji zdevastoval. Ochotně dala muži své mladé něžné srdce a on ho bez mrknutí vrátil roztržštěné... na malé kousky, které už nešly dát zpátky dohromady.

PRVNÍ KAPITOLA

Londýnský taneční sál, den sv. Mikuláše, 6. prosinec 1820

Hal pomalu otáčel větvičkou jmelí mezi prsty a znovu se nadechl studeného večerního vzduchu. V sále u Renshawů vládlo dusivé horko. Ples byl únavný, ale i přes poměrně velkou tlačenicí uvnitř budou bezpochyby všichni večer považovat za ohromný úspěch. Nic nevyvolalo ve městě takové nadšení jako dvě stě potících se aristokratů navlečených do svých nejlepších zimních šatů, kteří se snažili být veselí navzdory roční době.

Pro Hala to byl začátek učiněného pekla. Jako od nového hraběte z Redbridge se od něj očekávalo, že se zúčastní každé slavnosti ode dneška až do tříkrálového večera. Byla to zjevně tradice rodu Redbridgeů a také jediná tradice, kterou jeho matka mínila zachovat, i když už byl její despotický manžel v hrobě a od jeho smrti před rokem s radostí ignorovala všechny jeho ostatní zvyky a nařízení. Těšila se na plesovou sezónu tak, že si Hal nechtěl stěžovat, ačkoliv to všechno vrcholilo tím, že 6. ledna bude

ve svém domě na Berkeleyském náměstí pořádat závěrečný, nejopulentnější a nejnavštěvovanější ples sezóny. Tříkrálový večer zimní sezónu oficiálně zavrhoval.

V předchozích letech se mu podařilo z krátké a zběsilé sváteční sezóny pokaždé rychle vytrazit. Zatančil si a zaflirtoval s pár dívkami a potom zmizel do klubu nebo do ložnice některé ze svolných vdov či vzpurných manželek, s nimiž se v té době stýkal. Teď ale nemohl. Svazoval ho hluboce zakořeněný smysl pro povinnost vůči matce. Ta si teď, když byla konečně volná a její období smutku skončilo, užívala života plnými doušky. Zdálo se, že stejně jako on příliš netruchlila. Otec byl zlomyslný, diktátorský mrzout, který kritizoval naprosto všechno, co jeho nezvladatelné děti udělaly. A Halově jemné matce dělal ze života peklo.

Nespočetněkrát ji Hal slyšel plakat v ložnici kvůli nějaké krutosti nebo neomalenosti, kterou jí otec provedl. Kdykoliv ji však šel ukonejšit, předstírala, že se nic neděje. „Nevšímej si toho, Hale. Manželství je plné soužení.“ A tak Halovi vyhlídka na manželství nepřišla nijak lákavá.

Když si to šel s otcem pokaždé vyříkat, otec ho za jeho troufalost vždycky zbil a poté ho ignoroval s tím, že tak to prostě v manželství chodí. Žena slouží pouze jako prostředek pro získání dědiců. Nic jiného. Jelikož tahle povinnost byla odbytá, otec s matkou se pouze tolerovali. Tak to prostě bylo.

Podle otce už bylo dávno načase, aby si Hal přestal vyhazovat z kopýtka, usadil se, začal plnit rodinné povinnosti a pořídil si nějakého dědice, aby zachoval

rod Stuartů. A když už v tom bude, je potřeba, aby se přiučil jak nakládat s majetkem a *správně* obchodovat. Což v případě jeho otce většinou znamenalo ruinovat lidi a žít se na jejich mrtvolách, aby mohl nahromadit ještě větší majetek, než měl.

„Peníze hýbou světem, Henry, na ničem jiném nezáleží. Nebo pro mě snad chceš být donekonečna jedním velkým zklamáním?“

Byla to hloupá otázka. Hal neměl chuť pouštět se ani do *správného* obchodování, ani nechtěl být krutý. Místo toho si předsevzal, že zklame otce při každé příležitosti, která se namane, jen aby mu ukázal, zač je toho loket. Nejlepší způsobem, jak toho docílit, byly časté skandály. Hal si užíval pohled na otce fia-lového vzteky stejně jako nocování s řadou zcela nevhodných nápadnic, které nebyly na vdávání. Téměř stejně tak si užíval lehkomyšlné sázky u karetního stolu. Otec nesnášel takové bezstarostné rozhazování peněz na něco tak zbytečného a nepředvídatelného. Peníze byly od toho, aby člověk získal ještě víc peněz, než měli, protože peníze znamenaly moc.

A otec miloval moc nade vše ostatní. I když to znamenalo, že všichni kolem něj byli nešťastní a vlastní syn nenáviděl všechno, co jeho otec představoval.

Jak roky ubíhaly, otec se synem si byli čím dál tím vzdálenější. Víc už to snad ani nešlo, ale tak to Halovi vyhovovalo. Vyvolávat skandály pro něho bylo druhou přirozeností. Dokonce mu to po smrti otce *chybělo*. Zdálo se mu, jako by ztratil část sebe.

Nebyla to jediná věc, která se v jeho životě změnila od doby, kdy zdědil titul. Spravoval totiž a vlastnil ohromný majetek. Nikdy nepředpokládal, že z toho

bude mít požitek. Obrovské a rozmanité obchodní investice pro něho však byly neustálým zdrojem zábavy. Jak se ukázalo, Hal měl přirozený talent na vydělávání peněz. Zvažoval totiž investice, na které by si jeho otec nikdy netroufl, bez toho, že by razil otcovu *správnou* metodu obchodování, která se mu přičíla. Hal se již měsíce cítil trochu zvláštně, ale nemohl přijít na to proč.

Smutnou pravdou bylo, že bavit se jako dříve už mu nedělalo takovou radost. Od chvíle, kdy se stal hrabětem z Redbridge, pro něj herny stejně jako necudné vdovy a vzpurné manželky ztratily své kouzlo. Místo toho, aby trávil čas s nějakou povolnou ženou v posteli, raději listoval účetními knihami. Užíval si čtení finančních plátků a k vlastnímu údivu – a znechucení – se mu dokonce zdály fascinující i parlamentní debaty. Všechny věci, k nimž ho otec nutil a kterým se tolik vyhýbal po více než sedmadvacet let, ho nyní bavily. A to bylo více než znepokojující.

Zpočátku se domníval, že ta podivná malátnost je dočasná a způsobila ji skutečnost, že už nemohl rozčilovat otce, a také to, že převzal jeho funkci. Jenže tahle podivná nálada mu zůstala i po těch prvních pár váhavých měsících. Vlastně už skoro celou věčnost nebyl v cizí posteli, a to z vlastního rozhodnutí, ne proto, že by se mu nedostávalo příležitostí. Když se naposledy vydal na lov žen, musel se k tomu nutit a celá epizoda ho nijak neuspokojila.

Jako kdyby mu něco chybělo, ale nemohl přijít na to co. Ta vdova byla vášnivá a plná chtíče, což byly vlastnosti, které Hal u žen miloval. Přesto odešel z její postele nezvykle rychle a už se rozhodně

nemínil vracet. Ztráta libida ho začínala zneklidňovat. Stejně tak jako to, že už tolik neriskoval a nebylo mu všechno jedno.

Pokud nenajde způsob, jak se s tím vypořádat, promění se ve svého chladného a nepřístupného otce, a to v žádném případě nechce.

„Doufáš, že na terase najdeš nějakou svolnou mladou dámu, kterou budeš moci políbit?“ Jeho švagr, soused a nejlepší přítel na světě Aaron Wincanton, vikomt z Ardleigh, se jízlivě díval na větvičku v Halově ruce. „Pokud je tomu tak, měl bych zmizet? Rád se někam schovám, jestli tě vyrušuju od nějakého dostaveníčka.“ Přítel držel v ruce dvě sklenice brandy a rozhodně nevypadal, že by se chtěl vytrazit.

„Klidně se ke mně přidej. Není tu nikdo, koho bych chtěl políbit.“ Všechny ty večírky a plesy ho hodně unavily. Každá nová várka debutantek mu připadala ještě pošetilejší než ta předchozí. Ani jedna z nich nebyla schopna hlubší konverzace. Iritoval ho jejich nenadálý zájem a přihlouplé úsměvy, jimiž ho častovaly od té doby, kdy získal nový titul. Hlavně když mu předtím nevěnovaly ani pohled, protože byl příliš skandální. Když byl teď ale hrabě, chtěly se stát jeho chotí a porodit mu dědice, po nichž tolik toužil jeho otec.

„Ale, příteli. Že by to bylo až tak zlé?“

„Ty se máš. Už nejsi svobodný. Můžeš si na plese chodit, kam se ti zachce. Já sotva dojdu ke stolu s občerstvením, a už se na mě lepí nějaká svobodná panička, která do mě chce zatnout manželské drápy. A to už vůbec nemluvím o jejich matkách!“

„Jsi hrabě, celkem pohledný, a navíc bohatý

úlovek, jak jsem slyšel. Pochybuju, že budeš potřebovat to jmelí. Troufám si tvrdit, že tě většina z nich políbí s radostí i bez něj. I přes tvou záletnickou pověst.“

Hal zaúpěl a žalostně zíral na sklenici s brandy. To švagra rozesmálo. „Vážně tě tu žádná alespoň trochu nezaujala?“

„Sotva mě může nějaká zaujmout, když se na mě tak děsivě vrhají.“

Přítel se málem zadusil pitím. „Opravdu hrozné! Chudáčku! Samé dychtivé ženy, a ty o ně vůbec nemáš zájem.“

Proboha, to je to *tak* očividné? Situace byla horší, než si myslel, když si toho začínali všimnat i ostatní. A to bylo více než trapné.

„Myslím, že vím, co tě trápí.“

„Víš?“

„Samozřejmě. Tvůj nezájem o opačné pohlaví se dá lehce vysvětlit. Chybí ti nadšení z lovu. Muži se s touhou lovit přece narodí.“

„Nenávidím lov.“ Halův otec se v něm vyžíval a nutil ho už jako malého chlapce, aby ho doprovázel na spoustě honů, i když se Halovi nechtělo. Ještě nezapomněl na to, kdy poprvé viděl, jak vyděšenou lišku roztrhala smečka psů. Jak byl vystrašený a konsternovaný, když otec namočil kapesník do ještě teplých vnitřností zvířete a pak mu tím kapesníkem pomazal celý obličej. Jednalo se o loveckou tradici, kterou Hal dodnes nechápal. „Víš přece, že lov nesnáším.“

Aaron protočil oči. „Nemyslím lišky, hlupáku, ale ženy! Nemůžeš popřít, že jsi lovec žen. Osamělý

a nebojácný predátor. Když se na tebe vrhají a chtějí ti padnout k nohám, chybí ti požitek ze svádění.“

„Možná.“ Aniž nad tím uvažoval, otočil se a zadíval se okny na roj dívek v hedvábných šatech, vlnících se na parketu. Pátral očima po některé, která by ho zaujala natolik, aby vyrazil na lov. Když ho žádná nezaujala, povzdechl si.

„Problém je v tom,“ pokračoval jeho přítel vesele, „že jsi vyrostl s Connie.“

„Řekni mi, prosím tě, co s tím má společného má horkokrevná sestra?“

„Nasadila laťku pro všechny ostatní ženy v tvém životě příliš vysoko.“

„Myslíš si, že prahnu po takové rázné a vzteklé fúrii? I když svou sestru nade všechno miluju, Aarone, pomyšlení na to, že bych si vzal někoho podobného, jako je ona, mě děsí.“

Ne že by hledal manželku. Chraň pánbů! Myšlenka na to, že by byl spoután do konce života v nesusoudém manželském svazku jako jeho rodiče, ho k smrti děsila. Kromě toho byl na ženění ještě příliš mladý. Otec často říkal, že povinností každého slušného muže je, aby se oženil do svých třiceti. Halovi tedy zbývaly ještě tři roky, než otcovu zásadu poruší. Rozhodně neměl chuť se v nejbližší době ženit a stát se slušným občanem. Vždyť se ještě nevybouřil. A taky že si bude užívat, jen co se zbaví té své podivné nálady. Měl v úmyslu postarat se o to, aby se otec nad jeho činy obracel v hrobě za to, že se choval za života tak příšerně. Minimálně dalších deset let.

„Žádné strachy. Chce to být opravdový chlap, aby sis poradil s takovou ženou, jako je tvá sestra.

A ty rozhodně nejsi v mojí lize, kamaráde. Myslím to takhle: všechny ty dychtivé dívky pro tebe nejsou žádnou výzvou, a to je ten důvod, proč jsi znuděný.“ Máchl zamítavě rukou směrem k tanečníkům na parketě. „Čistě proto, že jsme rodina, jsem připraven vyzvat tě k *zajímavé* sázce, abychom tě zas vrátili zpátky do sedla. Užijeme si trochu zábavy, zpestříme si tuhle namáhavou slavnostní společenskou sezónu. Connie rozhodla, že tu zůstaneme s tvou matkou, která se teď tak ráda pohybuje ve společnosti. Určitě bys měl požitek z té správné výzvy! Šlo by samozřejmě o obvyklou sázku.“

„Možná...“ Bylo politováníhodné, že muž ve svém nejlepším věku ztratil zápal. Pravdou bylo, že Hal nepotkal ženu, která by ho nenudila k smrti už déle než rok. Dokonce i ty nevhodné a zkažené ženy, které se mu dříve líbily, ho nyní nechávaly chladným. Ačkoliv byl připraven připustit, že trocha zábavy by neškodila, protože jí teď tolik neměl. „O jakou sázku by se jednalo?“

„Kolik bobulek je na té větvičce parazitující vegetace, co svíráš jako nějaký amulet?“

„Pět. Proč?“ Jelikož se v Aaronových očích zablesklo a jejich běžné sázky končily tak, že ten, kdo prohrál, čistil vlastnoručně stáje toho druhého, měl se Hal na pozoru. Aaron prodal svůj dům před lety a jediný, kdo tu měl nějaké stáje, byl Hal. Nudit se a jít čistit stáje jen pro švagrovo potěšení, to byly dvě naprosto odlišné věci.

„Pět bobulek se rovná pěti polibkům, ke kterým tě vyzývám. Každý z nich na jiném místě a všechny před tříkrálovým večerem. Nazveme to ‚Vánoční sázka‘. To bude hezky ladit k sezóně.“

Jejich sázky byly vždycky nějak pojmenované a některé z nich byly nezapomenutelné. Severní cesta, Plavání v jezírku Serpentine, Experiment s pěstním soubojem a nedomyšlená Nahá noc v Norfolku. Nad tou poslední často bědovali, protože málem umrzli, když seděli nazí napospas zimnímu počasí na pláži v anglickém městečku Great Yarmouth. Sázku urychleně ukončili, protože ztratili cit v nohou i v rukou. Vánoční sázka zněla rozhodně příjemněji než její bolestivé předchůdkyně.

Hal se při tom pomyšlení zakřenil. Pět polibků! To by zvládl i ve spaní. „Upřímně si myslím, že je férové podotknout, že jsem si svou přitažlivostí celkem jistý. Zítra se můžeš uvelebit v mojí nevykydané stáji. Sázku přijímám!“

„Zadrž, mladý arogantní příteli. Ještě jsem ti neřekl všechny podmínky. Je tu ještě jedna a na té trvám.“

„A ta zní?“

„To já vyberu, koho musíš políbit.“

Halovy oči se zúžily podezřením. „Ať to nejsou žádné jeptišky, vdovy nebo někdo senilní. A taky mě ušetři slečny Daphne Marshové. A trvám na tom, aby vybrané ženy měly zuby! Povídá se, že jedna z těch klapajících protéz, kterou nosí, je vyrobená ze zubů mrtvol, které padly u Waterloo.“

„Vážně? Já slyšel, že ji udělali z mrožího klu. Každopádně souhlasím s tím, že je odpudivá.“ Aaron pozvedl dlaň na znamení přísahy. „Máš mé slovo. Budou to pouze vhodné pohledné dámy, za kterými bych běhal i já, než jsem měl to náramné štěstí a byl přinucen vzít si tvou sestru. Co říkáš? Můžeme si na to potrást rukou?“

Hal pár vteřin váhal, než si uvědomil, že váhání bylo něco, co mu připomínalo jeho usedlého otce. „S jednou podmínkou: ženy, které vybereš, mohou být pouze z tanečního sálu, jemuž se teď vyhýbáme. To jsou mé podmínky.“ To zajistí, že nezvolí žádné nepřijatelné ženy. Aaron ho vždycky rád přelstil. Klidně by byl schopný vybrat dívky z nejvzdálenějších koutů Britských ostrovů, jen aby ho našťaval.

„Dohodnuto!“

Hal mu podal ruku a oba muži se ji snažili jeden druhému co nejvíce stisknout, jak už bylo jejich zvykem. Trvalo to další půlminutu, než se pustili. „Pět ukradených polibků na pěti různých místech s pěti šťastlivkami.“ Hal se otočil k francouzským dveřím a triumfálně se uculoval. „Jen vybírej, švagře. Už teď se cítím provinile, že jsem přijal tak směšně jednoduchou sázku.“

„Tvá arogance mě udivuje. Vážně sis myslel, že by se od *tebe* nechala jen tak políbit kterákoliv slušná dáma?“

Hal se od srdce zasmál, protože to bylo neskutečně vtipné. „Nebude nutné krást jejich polibky. To tě mohu ujistit. Jsem nezadaný a nejvyhledávanější muž na plesu. Jsem fenomenálně bohatý, ďábelsky pohledný, naprosto okouzlující a jak jsi správně podotkl, jsem *hrabě*. Na plesu není jediná žena, která by mě odmítla. Některé z nich by se mě vlastně spíš mohly pokusit políbit samy, i když se nebudu dnes večer nijak snažit.“

To byl teď ironií osudu částečně jeho problém. Všechny se na něj tak předvídatelně vrhaly.

„Nevěřím ti. Jako otec dvou neústupných dcer

a manžel nesmírně inteligentní ženy si myslím, že velmi podceňuješ něžné pohlaví. Na plesu musí být nejméně tucet dívek, které mají dobrý vkus a nikdy by tě nepolíbily.“

Hal sledoval s narůstajícím pobavením, jak Aaron pečlivě pátrá v davu. Jeho zoufalství vzrůstalo každou vteřinu s tím, kolik dychtivých dívek viděl. Po minutě už vypadalo jeho pátrání dost zoufale, ale pak se napřímil a téměř vydechl úlevou. Když se obrátil zpátky k Halovi s rošťáckým úsměvem, Hala to nevydělalo.

„Která bude první?“ Měl v úmyslu utrhnout jednu z těch bílých kuliček jmelí hned dnes večer před zrakem Aarona a potom mu ji slavnostně položit do dlaně.

„Nevzpomínám si, že bych řekl něco o pěti různých dívkách, brachu.“ Aaron se samolibě culil od ucha k uchu. Byla to známá taktika. Pokaždé když jeden z nich navrhl nějakou směšnou sázku, v detailech se skrýval ďábel. Stejně jako právníci se hašteřili o maličkosti v podmínkách. Hal si v hlavě procházel celý jejich rozhovor. Chtěl švagrovi odporovat, ale pak se ho začalo zmocňovat znepokojení. Uvědomil si, že Aaron mluví pravdu. Nikdy nepadlo slovo o pěti *různých* dívkách. To podstatně měnilo podmínky sázky. Políbit někoho jednou nebylo tak těžké. Políbit někoho víckrát už ale znamenalo, že se dané slečně musí dvořit. Hal si vždycky dával záležet na tom, kde a komu se dvořil. A Aaron to věděl.

„Nebudu vybírat pět dívek. Jen jednu. Jediné, co je tvým úkolem, je najít pět vhodných příležitostí a míst, kde ji políbíš.“ Otočil se a triumfálně ukázel přes zamlžené okno na osamělou postavu sedící

v rohu sálu. „Vybral jsem slečnu Elizabeth Wildingovou.“

„Mrzutou Lizzie?“

„Ale ale! Sám bys měl dobře vědět, jak nespravedlivé přezdívky ti může společnost dát. Nebyla náhodou tvoje drahá sestra po celé roky známá jako ‚zravá amazonka‘? Příšerná a nešťastná přezdívka. Když lidé uslyší, že jí tak říkáš, mohlo by se to uchytit.“

Hal už málem cítil koňský hnůj. Uvědomil si, že byl přepaden ze zálohy.

„Jak si vzpomínám, švagře, byl jsi to ty, kdo dal sestře tu nešťastnou přezdívku. Takže se to nesnaž obrátit proti mně. Kromě toho, ona *je* mrzutá. Je to ta nejmrzutější ženská v Mayfairu. Sotva se na mě s opovržením podívá, když se mineme na ulici. Vybrals ji schválně, ty zrádče! Všichni vědí, že slečna Elizabeth Wildingová muže nenávidí.“

„Jak to můžeš tvrdit, vždyť přece byla jednou zasnoubená.“

„Ale svatbu bezcitně odvolala těsně před obřadem, aniž pomyslela na chudáka ženicha!“ Všichni si pamatovali ty pikantní drby. Vzpomínal si, že vyvolalo pořádný skandál, když to oznámili až shromážděným hostům, kteří čekali na obřad v kostele.

„Manželství je na celý život, Hale. Myslím, že to ukazuje jen na to, že se pouze obává udělat špatné rozhodnutí. A i ty musíš uznat, že ten prostopášník Rainham by byl špatnou volbou. Nikdo ho už roky neviděl. Pravděpodobně musel utéct před svými věřiteli. Dobře udělala, řekl bych. To, že si na poslední chvíli uvědomila, že vdát se za Rainhama by byla chyba, z ní sotva dělá ženu, která nenávidí muže. Spíše to

o ní vypovídá, že je vybíravá. Když někdo disponuje obrovským věnem, musí se mít *velmi* na pozoru.“

„Ha! Podle všeho je to věno tak veliké jen kvůli tomu, že je tak mrzutá. Chudák její otec musí být vážně zoufalý, když nabídl tak závratnou sumu. Kolik tanečních sezón už má Lizzie za sebou?“ Hal dloubnul Aarona do hrudníku. „Povím ti to: hodně. A to vypovídá o všem. I s tím věnem je neprovdatelná. Podle všeho neměla žádného nápadníka už roky. Ústa se jí zkříví nechutí pokaždé, když mluví s nezadaným mužem. A kdy naposledy přijala pozvání k tanci?“ Mrzutá Lizzie vrhala zlostné pohledy na všechny odvážlivce, kteří se k ní přiblížili. Ačkoliv byla krásná, Hal se nikdy nenamáhal s tím, aby se jí dvořil. Jemné dámy s pověstí bez poskvrnky nebyly jeho typ a upřímně pochyboval, že skandály provázený hrabě by mohl být ten její. Políbit ledovou královnu Elizabeth by byl velký úspěch. A udělat to pětkrát by byl zázrak.

„Takže ukončuješ sázku? Jestli ano, napíšu podkonímu, aby přestal s veškerým úklidem stájí. Chci, abys tam měl ráno co uklízet. Koneckonců, sázku jsme uzavřeli a rád bych tě jen upozornil, že ses zavázal jako džentlmen a člen Sněmovny lordů, takže musíš dodržet své slovo. Je to ale velká škoda. Myslel jsem, že jsi z jiného těsta. Elizabeth je velmi krásná žena a má svůj původní chrup, přesně jak jsi chtěl.“

Mužská pýcha je nebezpečná, přemítal Hal. Všechno napovídalo tomu, že prohraje, tak proč se snažit? Ale jeho větší část chtěla, aby nad svým vychloubavým kamarádem vyzrál.

Elizabeth byla navíc vsutku pohledná žena

a nebude utrpením ji políbit. Byla samotářská, odtažitá a nedostupná, což z ní rozhodně dělalo výzvu pro ty nejzkušenější lovce, a on byl – co se žen týkalo – bezpochyby jeden z nich.

„Rozhodně nemíním skončit.“

Viděl, jak se Aaron zatvářil zklamaneč, ale vzápětí jeho zklamání vystřídal ohromený výraz. „Opravdu? Jsi si naprosto jistý?“ Najednou zněl jeho přítel poněkud nervózně, jako kdyby chtěl sázku ukončit, ale na to byl také příliš tvrdohlavý.

„Políbím mrzutou Lizzie před tříkrálovým večerem pětkrát na pěti různých místech. A až vyhraju, Aarone, tak uděláš, co si budu přát. Otevřu si skleňnici toho nejlepšího vína a budu se se škodolibou radostí dívat, jak čistíš ty stáje!“ Čím víc o tom přemýšlel, tím víc byl přesvědčený, že slečna Elizabeth Wildingová byla tou perfektní kandidátkou, na které si mohl otestovat své schopnosti. Body jí přidávala skutečnost, že se na něj nevrhala jako ostatní ženy. Hal bude muset být důvtipnější a vytrvalejší – jako zkušený lovec. Už cítil, jak se mu při té vyhlídce rozproudila krev v žilách. Přitukl si s ohromeným přítelem.

„Vánoční sázka začíná!“

DRUHÁ KAPITOLA

Lizzie se posmutněle dívala na pozlacené hodiny nad obrovským krbem v rezidenci Renshawových. Přemohla zaúpění, když viděla, kolik je teprve hodin. Bude trvat ještě alespoň hodinu, než otec povolí a dovolí jí přivolat kočár. Bylo nesmírně únavné, jak i po pěti letech neustále trval na tom, aby zachovávala tuhle směšnou přetvářku. To on si přál, aby se vrátila do společnosti a svou přítomností na společenských událostech udržovala zdání, že s Rainhamem využila svého práva na ukončení zasnub a neměla se za co stydět. Vysvětlil jí, že to je nutné, aby udrželi její tajemství v bezpečí.

Tehdy bez váhání souhlasila, aby její dítě zůstalo utajené, a ušetřila tak rodinu skandálu. Úžasná rodina Wildingových se kolem ní semkla a ochraňovala ji. Za jejich loajálnost jim bude nadosmrti vděčná. Mnohé dívky v nesnázích byly vyhnány a rodiny se jich stranily. Ještě více se jich však muselo vzdát dítěte a nikdy se o něm už nesměly ani zmínit.

Ona ale měla štěstí a takového osudu byla ušetřena. První rok pobývala převážně s bratrem, jeho ženou a jejich synkem Frederickem na rodinné